

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. Ing. Antona Jakubíka v trestnej veci obžalovaného **M. B.** pre trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na verejnom zasadnutí 20. septembra 2011 v Bratislave o odvolaní obžalovaného a krajského prokurátora v Bratislave proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. februára 2010, sp. zn. 6 T 2/04, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok **z r u š u j e.**

Na základe § 259 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný **M. B.**, nar. **X. v P.**, trvale bytom **H.**

uznáva za vinného,

z trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006, že

že ako podnikateľ na základe živnosti – fyzická osoba, v období od 1. januára 1997 do 31. marca 1999 nepriznal v daňových priznaniach dane z pridanej hodnoty, ktoré bol

povinný podávať štvrťročne, daň z pridanej hodnoty, ktorú fakturoval svojim odberateľom v rámci predajnej ceny za im poskytnuté zdaniteľné plnenia a takto uvedenú daň od nich aj vyberal, a to za zúčtovateľný rok 1997 v sume 3 780 274 Sk (125 482,11 eur), za zúčtovateľný rok 1998 v sume 14 134 539 Sk (469 180,74 eur) a za prvý štvrťrok roku 1999 v sume 781 100 Sk (25 927,77 eur). Celkovo teda za uvedené obdobie nepriznal povinnosť odvieť daň z pridanej hodnoty v sume 18 695 913 Sk (620 590,62 eur),

teda

skrátil daň vo veľkom rozsahu,

tým spáchal

trestný čin skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006.

Za to sa odsudzuje

podľa § 148 ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na trest odňatia slobody na **štyri a pol roka**.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 sa obžalovaný na výkon uloženého trestu zaraďuje do **prvej nápravno-výchovnej skupiny**.

Podľa § 253 ods. 1 Tr. por. odvolanie obžalovaného M. B. **sa zamieta**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len krajský súd) uznal obžalovaného B. za vinného, že

ako súkromný podnikateľ – živnostník, evidovaný Odborom živnostenským a ochrany spotrebiteľa Okresného úradu Bratislava 5, v časovom období od 1.1.1997 do 31.03.1999 úmyselne krátil daň tým spôsobom, že v uvedenom období vystavil daňové doklady – faktúry na iných platiteľov, čím deklaroval zdaniteľné plnenia, z ktorých nepriznal a následne neodviedol do štátneho rozpočtu SR za zúčtovateľný rok 1997 DPH vo výške 4.111.922,30,- Sk (136.490,82 €), za zúčtovateľný rok 1998 DPH vo výške 14.134.538,- Sk (469.180,71 €) a za prvý štvrťrok roku 1999 DPH vo výške 781 099,20 Sk (25.927,74 €),

čím takto za uvedené zdaňovanie obdobia skrátil daň z pridanej hodnoty ku škode správcu dane Daňového úradu Bratislava 5 v celkovej sume 19. 027. 559,- Sk (631.599,25 €), čím spáchal trestný čin skrátenia dane podľa § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006.

Za to mu krajský súd podľa § 148 ods. 5 s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. v použitom znení uložil trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, pre výkon ktorého zaradil obžalovaného podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do prvej nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovaný sa po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní 8. februára 2010 k možnosti podať odvolanie nevyjadril. Po doručení odpisu rozsudku (27. apríla 2010, obhajcovi už 17. februára 2010) podal odvolanie osobne do podateľne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) 10. mája 2010, v ktorom napáda uznanie jeho osoby za vinného a navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský prokurátor v Bratislave podal odvolanie ústne do zápisnice na vyhlásení rozsudku 8. februára 2010 a formuloval ho z hľadiska jeho dôvodov ako odvolanie proti výroku o treste. Odvolanie potom odôvodnil písomným podaním z 18. februára 2010, v ktorom jednak rekapituluje priebeh konania a jednak argumentuje a navrhuje nasledovné (pričom obsahovo sa odvolanie týka mimoriadneho zníženia trestu obžalovanému):

„S interpretáciou aplikovaného ustanovenia § 40 ods.1 Tr. zák., ako ju prezentoval v napadnutom rozsudku Krajský súd v Bratislave, nemožno súhlasiť. Ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom, by bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom - § 40 ods.1 Tr. zák. Už ako je naznačené, k mimoriadnemu zníženiu trestu odňatia slobody by malo byť prístupné iba v celkom špecifických prípadoch, ktoré sa svojou osobitosťou natoľko vymykajú z bežne sa vyskytujúcej situácie, že zachovanie účelu trestu nutne vyžaduje reagovanie v podobe uloženia trestu v nižšej sadzbe, ako príslušným ustanovením osobitnej časti Trestného zákona. Analyzujúc komplexné skutkové zistenia vystupujúce z označených kritérií a z výsledkov vykonaného dokazovania konštatujem, že ani zistené okolnosti prípadu,

ani dokumentované pomery obžalovaného nemajú kvalitu vyžadovanú postupom podľa ustanovenia § 40 ods.1 Tr. zák.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že za pomery páchatel'a sa považujú okolnosti, ktoré sa týkajú jeho osoby, nesúvisia so spáchaným trestným činom, avšak môžu ovplyvniť úvahy o treste. V podstate ide o rodinné a osobné pomery, ktoré existujú nie v čase spáchania skutku, ale v čase rozhodovania o treste. Ide napríklad o nepriaznivý zdravotný stav páchatel'a, starostlivosť o početnú rodinu, kde je jediným živiteľom, atď. Žiadne takéto, eventuálne iné výrazné okolnosti, ktoré by umožňovali postup podľa § 40 ods.1 Tr. zák., však neboli zistené ani počas prípravného konania a ani na hlavnom pojednávaní.

Podľa ustálenej judikatúry prísnosť zákonom stanovenej trestnej sadzby nemôže byť okolnosťou, ktorá by odôvodňovala uloženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Jednoznačné prieťahy v súdnom konaní účelovo vytvoril sám obžalovaný M. B., ktorý arogantne a bezdôvodne ignoroval vytyčené termíny hlavných pojednávaní a to v nasledujúcich termínoch: 22.6.2005, 15.12.2005, 10.5.2006, 2.3.2007, 5.10.2007, 29.11.2007, 1.2.2008, 17.3.2008 a 13.6.2008. Je zrejmé, že toto ignorantstvo priviedlo krajský súd k vydaniu príkazu na zatknutie obžalovaného M. B. dňa 28.3.2008, v ktorom príkaze na zatknutie súd konštatuje:

"Dôvod vydania: Krajský prokurátor v Bratislave podal na obž. M. B. obžalobu pre trestný čin skrátene dane podľa § 148 ods.1, ods.5 Tr. zák. Obžalovaný sa nedostavuje na pojednávanie, na adrese trvalého bydliska sa nezdržiava, súdu neoznámil adresu terajšieho pobytu. Preto sa ani nemohlo realizovať jeho predvedenie. Je dôvodná obava, že sa trestnému stíhaniu vyhýba, čím je daný dôvod väzby podľa § 71 ods.1 písm. a/ Tr. por."

Vzhľadom na vyššie uvedené je evidentne nedôvodné konštatovanie súdu, že bolo použité ustanovenie § 40 ods.1 Tr. zák. v okolnostiach spočívajúcich v dĺžke doby, ktorá uplynula od spáchania skutku a v dĺžke trvania trestného stíhania. Jednoznačne a preukázateľne v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom spôsobil ignorantským konaním prieťahy v konaní obžalovaný M. B.. Taktiež tu niet žiadnych poľahčujúcich

okolností zo strany obžalovaného, ktorý nespolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, svoje konanie neolutoval.

Mám za to, že Krajský súd v Bratislave v danom prípade význam akcentovaných okolností vzťahujúcich sa k možnostiam nápravy obžalovaného precenil a na druhej strane nedostatočne zhodnotil vysokú spoločenskú nebezpečnosť prejednávanej trestnej činnosti z rozsahu narušenia chráneného záujmu - skrátenie povinných platieb niekoľkonásobne prevyšovalo hranicu škody veľkého rozsahu, z pokračujúcej povahy trestnej činnosti a napokon aj z jej negatívnych makroekonomických spoločenských dopadov.

Takto identifikovaný stupeň spoločenskej závažnosti žalovanej trestnej činnosti, pri absencii ďalších skutočností, než súdom poukazovaných okolností, ktoré by prospievali obžalovanému, nie je možné mimoriadne zníženie trestu v zmysle ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. náležite odôvodniť.

Poukazujúc na vyššie rozvádzané odvolacie dôvody a z nich zistené nedostatky napadnutého rozsudku navrhujem, aby Najvyšší súd SR ako súd odvolací zrušil rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 6 T 2/2004 z 8.2.2010 vo výroku o treste a sám v zrušenej časti rozhodol. Navrhujem uložiť obžalovanému podľa § 148 ods.1 ods.5 Tr. zák., účinného v čase spáchania skutku, trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a podľa § 39a ods.3 Tr. zák. na výkon uloženého trestu ho zaradiť do II. nápravno výchovnej skupiny.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd v zmysle § 252 veta druhá Trestného poriadku v znení účinnom do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. por.), ktorým sa konanie riadi podľa § 364 ods. 4 zák. č. 301/2005 Z.z. (teda súčasne účinného Trestného poriadku) primárne zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané oneskorene, teda po lehote na podanie odvolania plynúcej v zmysle § 248 ods. 1 Tr. por. v trvaní osem dní od doručenia odpisu rozsudku. Táto lehota márne uplynula 5. mája 2010 (streda) a písomné odvolanie obžalovaného bolo 10. mája 2010 podané (osobne) na najvyššom súde oneskorene.

V dôsledku uvedeného bolo odvolanie obžalovaného zamietnuté ako oneskorene podané podľa § 253 ods. 1 Tr. por. (záverečná časť výroku tohto rozsudku).

Keďže však odvolanie (včas) podal aj krajský prokurátor v Bratislave (ďalej len prokurátor), najvyšší súd podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ (prokurátor) podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané. Na základe odvolania prokurátora teda v uvedenom rozsahu najvyšší súd preskúmal všetky výroky napadnutého rozsudku a dospel k nasledujúcim záverom:

Krajský súd postupoval v konaní po zrušení pôvodného rozsudku uznesením najvyššieho súdu z 19. mája 2009, sp. zn. 2 To 3/2009 spôsobom, zodpovedajúcim príslušným procesným ustanoveniam. Z hľadiska zisťovania skutkového stavu vykonal všetky potrebné dôkazy, v podstate rozhodnutia o vine ich správne vyhodnotil a rozhodol pri použití správnej právnej kvalifikácie skutku.

Ku skutkovým zisteniam v kontexte ich právneho posúdenia je odvolacím súdom potrebné uviesť nasledovné:

Obžalovaným uplatnený odpočet dane (zaúčtovanej) na vstupe (z prijatých zdaniteľných plnení, kde mal obžalovaný platiť DPH v rámci kúpnej ceny) nebol (oproti výsledkom prvej a následnej daňovej kontroly) zahrnutý do rozsahu skrátenej dane, ktorý tvorí podstatu žalovaného skutku. Do tohto rozsahu boli zahrnuté len sumy DPH v rozsahu kontrolou zistených a obžalovaným v daňových priznaniach neuvedených dodávok (obžalovaným poskytnutých zdaniteľných plnení), kde uplatnenie (vyúčtovanie) dane v rámci kupujúcemu faktúrovacej ceny a taktiež v jej zaplatenie dokladovali (a tieto okolnosti v trestnom konaní potvrdili) jednotliví odberatelia obžalovaného. Skrátenie dane bolo teda braté do úvahy len v rozsahu dane na výstupe (z pozície obžalovaného).

V tomto zmysle je odôvodnenie rozsudku sčasti nepresné, resp. nerozlišuje medzi zisteným a dorubeným daňovým nedoplatkom a rozsahom skrátenej dane v zmysle vzneseného obvinenia (následne obžaloby a rozsudku).

Ako teda vyplýva z vyššie uvedeného, podľa protokolu o kontrole a nadväzujúcich rozhodnutí príslušného daňového úradu boli obžalovanému vykázané a dorubené daňové nedoplatky v širšom než vznesenému obvineniu (podanej obžalobe a napadnutému rozsudku)

zodpovedajúcom rozsahu, teda (oproti v trestnom konaní vymedzenému skutku) navyše aj pokiaľ ide o sumy dane neoprávnene odpočítanej v daňových priznaniach na vstupe.

V trestnom konaní je tam použitý postup namieste, nakoľko na rozdiel od daňového konania, tu vykonávaného podľa zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, sa v trestnom konaní pri dokazovaní viny obžalovaného (teda aj z hľadiska skutkových okolností, týkajúcich sa nevykazovania predaja tovaru obžalovanému v daňových priznaniach jeho dodávateľa M. na strane výstupu, ako aj z hľadiska ďalších dokladovo vôbec nepodložených, avšak obžalovaným v daňových priznaniach uplatnených vstupov) uplatní princíp „in dubio pro reo“. To v konkrétnom vyjadrení znamená, že k týmto dodávkam reálne mohlo dôjsť (nie je to dôkazne vylúčené), a teda daň na vstupe mohla byť obžalovaným v rámci kúpnej ceny zaplatená. Za tohto predpokladu potom platí, že vo vlastných daňových priznaniach bola táto daň obžalovaným oprávnene uplatňovaná (odpočítaná od dane na výstupe).

Nemá však opodstatnenie, aby bolo v trestnom konaní ďalej dokazované, či nemalo dôjsť u obžalovaného ku ďalším, ním samým neuplatneným odpočtom dane zaúčtovanej na vstupe, teda či sa takto nemala jeho pozícia z hľadiska daňovej povinnosti ďalej vylepšiť (jej výška znížiť). Ako už bolo uvedené, aj u obžalovaným v daňových priznaniach odpočítaných položiek bola výška skrátenej dane posúdená v pochybnostiach v jeho prospech, a je jednoznačne zrejmé, že žiadne jeho eventuálne ďalšie vstupy (nákupy) nárok na odpočet dane (DPH) na vstupe nezaložili. Každý odpočet DPH na vstupe môže odberateľ uplatniť len vtedy, ak je zdaniteľné plnenie legálne poskytované platiteľom tejto dane inému jej platiteľovi a daň je dodávateľom účtovne zahrnutá do ceny za tovar alebo službu.

Navyše, odpočet dane na vstupe je pri splnení zákonných kritérií možnosťou platiteľa DPH, nie jeho povinnosťou. Ide teda o právo, ktoré ak si oprávnený subjekt neuplatní, nič to nemení na jeho povinnosti ním poskytnuté zdaniteľné plnenia a im zodpovedajúcu daň na výstupe v daňových priznaniach deklarovať, a následne potom od odberateľov v zaplatenej cene zahrnúť, a teda takto platiteľom DPH vybrať daň, daňovému úradu odvieť. Neuplatnený odpočet dane na vstupe v takomto prípade daňovú povinnosť, určenú súhrnom hodnoty výstupov, neznižuje.

Výška skrátenej dane teda nemá byť v prejednávanej veci na základe ďalšieho eventuálneho odpočtu znížená.

Podľa konkrétnych údajov protokolu o dodatkovvej daňovej kontrole bola však odvolacím súdom oproti rozsudku krajského súdu upravená (znížená) číselná hodnota skrátenej (nepriзнanej) DPH na výstupe, a to takmer výlučne za obdobie roka 1997 (631714 Sk podľa pôvodných a 3148560 Sk podľa dodatočných kontrolných zistení), teda v súhrne na 3780274 Sk (125482,11 eur), čo celkovo upravuje sumu neoprávnene zníženej daňovej povinnosti oproti hodnote deklarovanej daňovému úradu na 18 695 911 Sk (620590,55 eur).

Zároveň bolo potrebné skutok, uvedený v obžalobe a výroku rozsudku upraviť tak, aby popisoval spôsob, ktorým bola daň (DPH) podľa vykonaných dôkazov obžalovaným skutočne skrátaná. Zmena spočíva v upresnenom popise skrátania dane, ku ktorému došlo neuvedením v daňových priznaniach daňovým úradom pri kontrole zistených obchodných prípadov, kde bol obžalovaný predajcom tovaru a účtoval daň v rámci kúpnej ceny.

V týchto intenciách najvyšší súd na základe odvolania prokurátora pristúpil k zrušeniu výroku o vine a nadväzujúceho výroku o treste napadnutého rozsudku pri použití zákonných ustanovení uvedených vo výroku tohto rozsudku a rozhodol vo veci v celom rozsahu sám.

Totožnosť skutku je v najvyššom súdom pozmenenej podobe zachovaná z hľadiska konania i z hľadiska následku (postačovalo by čo i len jedno z uvedených hľadísk).

Dokazovanie bolo krajským súdom vykonané v potrebnej šírke a obsahu, odvolací súd teda mohol skutkové zistenia napadnutého rozsudku pri vlastnom rozhodnutí podľa § 259 ods. 3 Tr. por. upresniť aj bez vykonania ďalších dôkazov.

Keďže vykonaná zmena skutkových zistení súdu prvého stupňa nepodmienila sprísnenie právnej kvalifikácie v neprospech obžalovaného, mohol ho odvolací súd uznať za vinného, neporušiac pri tom obmedzenie, ustanovené v § 259 ods. 4 písm. b/ Tr. por.

Právna kvalifikácia ostala vo vzťahu k napadnutému rozsudku nezmenená. Bez ohľadu na vyššie prezentované dôvodové upresnenia, ktoré vysvetľujú čiastočnú zmenu skutku oproti jeho podobe sformulovanej súdom prvého stupňa, možno teda z hľadiska odôvodnenia

použitia zákonných znakov právnej kvalifikácie podľa ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona (§ 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006) odkázať na odôvodnenie rozsudku krajského súdu. Správne zákonné označenie kvalifikovaného trestného činu podľa názvu dotknutej skutkovej podstaty v Trestnom zákone, resp. jeho použitom, naposledy účinnom znení, je však „skrátene dane a poistného“, ktoré je uvedené vo výroku tohto rozsudku na rozdiel od rozsudku krajského súdu. K obsahu odôvodnenia je potom potrebné upresniť, že nariadenie vlády SR č. 428/2005 bolo účinné „od“, teda nie „do“ 1. októbra 2005. Pri posudzovaní trestnosti činu nemožno ustanovením § 89 ods. 13 kvalifikačne do zákona inkorporované vládne nariadenie od samotného zákona, resp. jeho konkrétne účinného znenia odtrhnúť, a len podľa súčasne účinného znenia týchto predpisov možno skúmať výhodnosť pre páchatel'a pri riešení dotknutej intertemporálnej otázky. Táto otázka bola v prejednávanej veci vyriešená správne, aj keď použitie neskôr než v čase činu účinného zákona nezmenilo výšku trestnej sadzby.

Nominálne zníženie výšky skrátenej dane (tu v rámci toho istého kvalifikačného pásma - veľký rozsah podľa § 148 ods. 5, § 89 ods. 13 Tr. zák. v použitom znení) mohol odvolací súd zahrnúť do zmenených skutkových zistení aj na základe odvolania prokurátora, podaného v neprospech obžalovaného (§ 259 ods. 3 veta druhá Tr. por. à contrario).

Pokiaľ ide o otázku trestu, výrok o ktorom bol odvolaním výslovne napadnutý, je potrebné primárne vyriešiť, či bolo v prejednávanej veci možné použiť inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006.

Možno súhlasiť s obsahom odvolania krajského prokurátora v tom smere, že jedine dĺžka trestného stíhania a v jeho rámci súdneho konania by mohla vyvolať aplikáciu dotknutého ustanovenia v prejednávanej veci.

Tu je však zároveň potrebné poukázať na tie argumenty odvolania, ktoré zdôrazňujú subjektívny podiel obžalovaného na predlžovaní konania, čo viedlo až k vydaniu príkazu na zatknutie.

Na druhej strane, aj odôvodnenie rozsudku pripúšťa z hľadiska priet'ahov v konaní jednak zavinenie obžalovaného, ale čiastočne i súdu.

K tomu je potrebné dodať, že zákonné prostriedky na zabezpečenie účasti osoby obvinenej v konaní, vrátane represívnych inštitútov, až po možnosť vydania príkazu na zatknutie a väzobného stíhania, je potrebné zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdu využívať efektívne a v prípade potreby dôrazne a včas. Ak tomu tak nie je, ide o spoluúčasť príslušného orgánu štátu (v tomto prípade súdu) na predlžovaní konania, čo z hľadiska riešenia otázky okolností prípadu pri mimoriadnom znížení trestu prospieva obžalovanému.

Navyše, konanie výrazne predĺžila aj chyba v postupe súdu pri zmene zloženia senátu, ktorá bola dôvodom predchádzajúceho zrušenia rozsudku v tejto veci v odvolacom konaní a opätovného konania v prvom stupni.

Mieru, do akej obžalovaný konanie zdržiaval, najmä ak sa účasti na jeho úkonoch vyhýbal, je však potrebné pri rozhodovaní o pristúpení k mimoriadnemu zníženiu trestu a jeho intenzite, resp. konkrétnom znížení trestu pri jeho uložení pod dolnú hranicu trestnej sadzby, tiež zohľadniť.

Finálne a in concreto, trest uložený krajským súdom je akceptovateľný ako mimoriadne znížený (zohľadniac aj predchádzajúcu právnu netrestanosť obžalovaného), avšak za predpokladu dĺžky jeho výkonu aspoň v trvaní troch rokov (berúc na zreteľ možnosť podmieneného prepustenia podľa aktuálnych zákonných pravidiel, a to z hľadiska minimálnej lehoty podľa § 66 ods. 1 písm. b/ súčasne účinného Trestného zákona, ktorý je potrebné pri posudzovaní tejto otázky použiť). V opačnom vyjadrení, pri zohľadnení všetkých relevantných okolností je trest uložený krajským súdom neprimerane nízky, resp. neprimerane znížený pod dolnú hranicu trestnej sadzby uvedenej v § 148 ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006.

Pri použití ustanovení uvedených vo výroku a citovaných a komentovaných v odôvodnení napadnutého rozsudku zodpovedá v prejednávanej veci zákonným kritériám trest odňatia slobody v trvaní 4 a pol roka, ktorý najvyšší súd obžalovanému uložil.

Čo sa týka zaradenia obžalovaného pre výkon trestu do príslušnej nápravno-výchovnej skupiny, vzhľadom na charakter trestnej činnosti a okolnosti týkajúce sa osoby obžalovaného, sa najvyšší súd stotožnil s riešením použitým krajským súdom (I. NVS) a rozhodol obsahovo

rovnako (oproti návrhu odvolateľa zaradiť obžalovaného pre výkon trestu podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 do II. nápravnovýchovnej skupiny).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 20. septembra 2011

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v.r.
predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková